

Волинь незабутня, країно славутня!
У пишній красі ти красуєш!
Здавен твою бачу українську вдачу,
Здавен мою душу чаруєш!

Я рідную мову, ту люблю розмову,
В краях твоїх всюди вчуваю,
Те слово живуще — віки невмируще —
Я скрізь в тобі серцем вітаю.

Із словом жаданим та з людом коханим
Єднаєш ти в серці моему
Ті спогади ясні про милі та красні
Куточки в обширі твоєму.

Я іншу місцину, як люблю годину,
У думці ніколи не втрачу;
В бездушнім просторі, у мертвім околі,
Живе своє серце там бачу.

У блисканні річки, в ясній невеличкій,
Обличчя ввижаються явні;
У гомоні гаю, в зеленім розмаю
Розмови вчуваються давні...

Ви, Звягеля скелі, узгір'я веселі!
Ми з вами пак довго живали!
Найкращії літа з життя сього світа
Мої проміж вас пролітали!

Ти, Случе ігроста! Вода твоя бистра
Багацько умчала з собою,

І щастя ясного, і суму ваяжого
Мого, — утекло за водою!

Ти, Луцьк стародавній, що досі слід явний
Ховаєш старої давнини,
Й тебе я спізнала, й тебе пильнувала —
Були то хорошії днини!

Старезний твій замок, дідизни останок,
Навік в моїй думці зостався.
І повідь весняна, широка, і давня
Та церковця, в котрій прощався

Мій дух із тобою!...Не жалем-журбою
Хотіла б тебе спом'янути,
Волинський куточку, де, мов в сповиточку,
Години ті сплять незабутні!
